

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.236/2025/7.

I. rendű felperes:

I. rendű felperes neve (székhelye)

II. rendű felperes:

II. rendű felperes neve (székhelye)

III. rendű felperes:

III. rendű felperes neve (székhelye)

A felperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Szikszai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szikszai Krisztina ügyvéd, címe)

Az alperes:

alperes neve (székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Varga Imre ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Tagi felelősségen alapuló kártérítés

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Gyulai Törvényszék 5.P.20.038/2025/4/I.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperesek 5.P.20.038/2025/5.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest 2 082 800 (kettőmillió-nyolcvankettőezer- nyolcszáz) forint, a II. rendű felperest 787 400 (hétsházyolcvanhétezer-négyszáz) forint, míg a III. rendű felperest 699 770 (hatszázkilencvenkilencezer-hétszázhetven) forint másodfokú perköltségnek az alperes részére történő 15 napon belüli megfizetésére.

Megállapítja, hogy 5 916 627 (ötmillió-kilencszáztizenhatezer-hatszázhuszonhét) forint fellebbezési eljárású illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A tényállás

[1] A felperesek 2018. január 16. napján konzorciumi megállapodást kötöttek, maguk közül az I. rendű felperest választották meg a konzorcium vezetőjének.

[2] A konzorcium által benyújtott támogatási kérelem kedvező elbírálását követően az Emberi Erőforrások Minisztériuma EU Fejlesztések Végrehajtásáért Felelős Helyettes Államtitkársága mint támogató és az I. rendű felperes mint kedvezményezett között támogatási szerződés jött létre, amely alapján a konzorciumi tagok vissza nem térítendő támogatásban részesültek.

[3] Az I. rendű felperes mint megrendelő és a (cég neve) mint megbízott között 2018. szeptember 16. napján megbízási szerződés jött létre, amelyben a megbízott a projektmenedzseri feladatok ellátását, a támogató hatósággal való kapcsolattartást, az elszámolások elkészítését és a projekt kezdetétől a projekt lezárásáig a megbízó képviselőjét vállalta. A teljesítés időtartamaként 2018. szeptember 17. napjától a projekt fizikai befejezésének tervezett időpontjáig, azaz 2021. február 28. napjáig terjedő időszakot határozták meg. Az I. rendű felperes a vállalkozói díjat megfizette.

[4] A megbízási szerződést a szerződő felek 2020. október 15. napján közös megegyezéssel megszüntették. Kijelentették, egymással elszámoltak és egymás felé a továbbiakban semmilyen követelésük nincsen.

[5] A (cég neve) egyedüli tagja az alperes volt, aki a 2021. november 18. napján megtartott közgyűlésen döntött a gazdasági társaság megszüntetéséről, azt 2022. augusztus 15. napján előterjesztett kérelem alapján indult felszámolási eljárás lefolytatását követően az illetékes cégbíróság 2024. június 4. napján törölte a cégnyilvántartásból.

[6] A támogatási szerződés alapján folyósított előleg teljes összegével a felperesek nem számoltak el, így a támogatást nyújtó szervezet az előleg visszaköveteléséről határozott, és 2024. március 28. napján felszólította az I. rendű felperest 48 135 866 forint és kamatai, a II. rendű felperest 14 091 844 forint és kamatai, míg a III. rendű felperest 11 730 130 forint és kamatai összegű visszafizetésére.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[7] A felperesek keresetükben kérték, hogy kötelezze a bíróság az alperest az I. rendű felperesnek 48 135 866 forint, II. rendű alperesnek 14 091 844, III. rendű alperesnek 11 730 130 forintot és ezen összegek késedelmi kamatának megfizetésére. érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:3. § (1) és (2) bekezdését, 1:4. § (1) bekezdését, 1:5. § (1) bekezdését, 3:2. § (1) és (2) bekezdését, 3:137. § (1) bekezdését, 3:208. § (3) bekezdését, 3:324. § (3) bekezdését, 6:518. §

(1) bekezdését, 6:519. §-át, 6:522. § (1) bekezdését, valamint 6:540. § (3) bekezdését jelölték meg.

[8] Előadták, a projektet azért nem tudták megfelelően teljesíteni és keletkezett a felvett előleg visszafizetésére vonatkozó kötelezettségük, mert a (cég neve) nem, illetve hibásan teljesítette a közöttük létrejött szerződést. A gazdasági társaság megszűntetéséről annak egyedüli tagja, az alperes 2021. november 18. napján úgy döntött, hogy a projekt még folyamatban volt, a vállalt feladatokat nem végezte el. Az alperes döntéséről döntésről kizárólag a médiából értesültek, nem kaptak semmilyen, a lezárást segítő projektanyagot. Az alperes továbbá a (cég neve) ügyvezetőjének 2022. nyarán történt lemondását követően nem rendelkezett új ügyvezető megválasztásáról, ezért nem volt olyan személy, aki ellátta volna a szerződésben foglalt kötelezettségek teljesítését, mivel más nem tudta kezelni azt a felületet, amelyet a támogatások lehívására, valamint az igazolások benyújtására nyitottak.

[9] Álláspontjuk szerint az alperes mint a (cég neve) egyedüli tagja rosszhiszemű magatartásával visszaélt a korlátolt felelősségével, magatartása okán a felperesekkel fennálló szerződés nem teljesült, és ezzel a felpereseknek kárt okozott. Hivatkoztak arra is, az alperes hátrányos üzletpolitikája miatt került sor a gazdasági társaság megszűnésére, mivel az már 2017. évtől fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, azonban az alperes mint egyszemélyes tag a törvényes működését nem állította helyre, annak ellenére, hogy a gazdasági társaság két egymást követő teljes üzleti évben nem rendelkezett a társaság formájára előírt jegyzett tőkének megfelelő saját tőke összeggel. Ez a magatartás ugyancsak kárt okozott a felpereseknek.

[10] Az alperes védekezése kapcsán kitértek arra, a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetése téves volt, annak nem lett volna helye, mert a (cég neve) a projekt befejezéséig vállalta a feladatok ellátását. Ezen túl a projekt nem fejeződött be a szerződésben meghatározott idő lejártával sem, mivel a koronavírus-járvány meghosszabbította a határidőket.

[11] Az alperes – azonosításra visszavezetett dokumentumhitelesítéssel (a továbbiakban: AVDH) ellátva 2024. november 13. napján előterjesztett – ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, az I. rendű felperes és a (cég neve) a közöttük létrejött szerződést közös megegyezéssel megszüntették, és kijelentették, hogy egymás felé a továbbiakban semmilyen követelésük nincsen. Ezért érvelése szerint a gazdasági társaság megszűntetésével kapcsolatos alperesi döntés időpontját megelőzően megszűnt szerződésből már nem származott a felekre semmilyen kötelezettség. Vitatta, hogy a magánjogi szerződések időtartama a koronavírusjárvány miatt meghosszabbodott volna. Megítélése szerint a kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

[12] Az elsőfokú bíróság ezt követően 2025. február 24. napjára a perfelvételi tárgyalást kitűzte, amelyen a keresettel megegyező tartalommal bírósági meghagyást bocsátott ki, mivel az írásbeli ellenkérelmet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 618. §-a alapján hatálytalannak tekintette.

[13] A bírósági meghagyással szemben az alperes ellentmondást és azzal egyidejűleg – a korábban már benyújtott írásbeli ellenkérelemmel egyező tartalommal – írásbeli ellenkérelmet terjesztett elő.

Az elsőfokú ítélet

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű felperest 2 082 800 forint, a II. rendű felperest 787 400 forint és a III. rendű felperest 699 770

forint perköltségnek az alperes részére való megfizetésére. Megállapította, 1 500 000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[15] Határozatának indokolása szerint a mögöttes felelősség megállapíthatóságát megelőzően azt vizsgálta, hogy a felperesek és a (cég neve) között a szerződés közös megegyezéssel megszűnt-e, azaz volt-e egyáltalán olyan kötelezettség a gazdasági társaság megszüntetéséről szóló tagi döntés időpontjában, amelynek teljesítése a társaság kötelezettsége volt. Rögzítette, a felek szerződését annak elnevezése ellenére nem vállalkozási, hanem a tartalma alapján megbízási szerződésnek tekintette, mert a szerződés nem eredmény előállítására, hanem ügy ellátására kötelezte a gazdasági társaságot.

[16] Elfogadta azt az alperesi hivatkozást, miszerint a szerződést közös megegyezéssel megszüntető jognyilatkozat köti a szerződő feleket. Ezért úgy ítélte, a 2020. október 15. napján megszűnt és kölcsönösen elszámolt szerződés a gazdasági társaság megszüntetéséről döntő határozat meghozatalakor már nem volt hatályban, a gazdasági társaságra abból semmilyen kötelezettség nem hárult és a felperesekre jogosultság nem keletkezett. Nem találta ezért megállapíthatónak az alperes mögöttes felelősségét. Utalt arra, a szerződés megszüntetésére vonatkozó nyilatkozatot a felperesek nem támadták meg, az érvényességét nem vonták kétségbe, így az őket változatlanul köti. A szerződés megszüntetésének továbbá semmilyen jogszabályi akadály nem volt.

[17] Megjegyezte, a szerződés a hatályát 2021. február 28. napjáig határozta meg, így az már nem lett volna hatályban a szerződő felek erre irányuló külön megállapodása nélkül a gazdasági társaság megszűnéséről szóló döntés időpontjában akkor sem, ha korábban a felek nem szüntetik meg. A koronavírus járvány pedig nem hosszabbította meg a határidőket, erre vonatkozó jogszabályt a felperesek sem jelöltek meg.

[18] Mellőzte az alperes kötelezését a 2021. november 18-i közgyűlés jegyzőkönyvének becsatolására, mivel a perben jogkérdésről kellett dönten, amelyre lehetőség volt a felek részben egyező előadása, illetve a keletkezett okiratokban foglalt nyilatkozatok alapján.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[19] Az ítélettel szemben a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, annak a keresetük szerinti megváltoztatását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a perfelvételi tárgyaláson az írásbeli ellenkérelem hatálytalansága miatt bírósági meghagyást nem bocsáthatott volna ki, hanem a keresettel egyező elsőfokú ítéletet kellett volna meghoznia. A Pp. 186. §-ában foglaltakra figyelemmel bírósági meghagyás kibocsátásának ugyanis a perfelvétel módjának meghatározását megelőzően van helye, a perfelvételi tárgyalás kitűzését követően az érdemi perfelvétel nem fordítható vissza a perindítási szak lezárásáig. A perfelvételi szak megnyíltá után az elsőfokú bíróságnak a Pp. 203. § (2) bekezdését kellett volna alkalmazni, mivel az alperes írásbeli ellenkérelme hatálytalan volt, és a perfelvételi tárgyaláson a keresetben foglaltakat nem vitatta, annak teljesítését nem ellenezte, érdemi perfelvételi nyilatkozatot nem tett. Megítélésük szerint a perfelvételi tárgyalás eljárásjogi szabályokkal ellentétes megtartása nem eredményezheti az ellenkérelem előterjesztésére nyitva álló törvényi határidő meghosszabbítását azzal, hogy az alperes a bírósági meghagyással szemben előterjesztett ellentmondásával egyidejűleg joghatályosan elő tudta terjeszteni írásbeli ellenkérelmét.

[20] Hivatkoztak arra, az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a jogi képviselőjük által az a 2024. február 24-i tárgyalást megelőzően a helyettesítésére adott meghatalmazás az elektronikus eljárás szabályainak sérelme miatt hatálytalan és a felperesek

részéről a perfelvételi tárgyalás elmulasztottnak minősül. Amennyiben az elsőfokú bíróság a meghatalmazást nem találja szabályszerűnek, a Pp. 227. § (3) bekezdése szerint kellett volna eljárnia, azaz rövid határidővel fel kellett volna hívnia a megjelent személyt a képviseleti jog szabályszerű igazolására. Ezt a szabálysértést az ügy érdemi eldöntésére kiható, a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértésnek tartották.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelte, a helyettes felperesi jogi képviselő elismerte, hogy a meghatalmazása nem megfelelő, és csupán olyan nyilatkozatot tett, hogy az általa nem vitatott hiányosságot pótolni kívánja. A fellebbezésben nem fejtették ki a felperesek, hogy a bíróság megállapítása mely okból téves és valójában miért volt hatályos a meghatalmazás. A bírósági meghagyás kibocsátására pedig a felperesi jogi képviselő tett indítványt a perfelvételi tárgyaláson.

[22] Érvelése szerint amennyiben az alperesi ellenkérelem hatálytalan, annak minősül az ahhoz csatolt meghatalmazás is, így azt nem lehetett volna figyelembe venni. Ebben az esetben az alperesi jogi képviselő tárgyalásra való idézése nem tekinthető szabályszerűnek, amely miatt a tárgyalás megtartására nem is kerülhetett volna sor. A tárgyalás megtartása esetében a hatálytalannak tekintett meghatalmazás esetén az alperesi jogi képviselő nyilatkozata sem lehet hatályos, mint ahogyan a hatálytalannak tekintett felperesi meghatalmazás miatt az általa a perfelvételi tárgyaláson előadottak sem. Ebben az esetben viszont a tárgyalást mindkét fél által elmulasztottnak kellett volna tekinteni, és a Pp. 190. § (1) bekezdés a) pontja alapján az eljárás megszüntetésének lett volna helye. Emiatt a bírósági meghagyás kibocsátásának nem lett volna helye, azonban miután az elsőfokú bíróság végül érdemben döntötte el az ügyet, ezek az eljárási kérdések nem befolyásolták az érdemi döntést.

[23] Hangsúlyozta, az elsőfokú ítélet tartalmát a felperesek fellebbezésükben nem támadták. A felperesek az ellentmondás visszautasítására irányuló kérelmet elutasító végzést az ítélet elleni fellebbezésben sérelmezhetnék volna, azonban a fellebbezés ilyen kérelmet nem tartalmaz, ezért a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre erre a végzésre nem terjed ki.

Az ítéltábla döntésének indokai

[24] A fellebbezés alaptalan.

[25] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[26] Ennek megfelelően az ítéltábla – a fellebbezés indokaira figyelemmel – a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva azt vizsgálta, hogy az elsőfokú ítéletnek a felperesek keresete szerinti megváltoztatásának van-e helye.

[27] Az elsőfokú bíróság a keresetet közölte az alperessel, aki – a Pp. 179. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül – azonosításra visszavezetett dokumentumhitelesítéssel ellátva 2024. november 13. napján írásbeli ellenkérelmet terjesztett elő. Ezt követően az elsőfokú bíróság a perfelvételi tárgyalást 2024. február 24. napjára kitűzte, és azon az írásbeli ellenkérelmet hatálytalannak tekintve a keresettel megegyező tartalommal bírósági meghagyást bocsátott ki, amelyet a felperesek a fellebbezésükben –

annak ellenére, hogy annak kibocsátását a tárgyaláson maguk is kérték (P.20.131/2024/11. számú jegyzőkönyv 2. oldal 6. bekezdés) – jogszabálysértőnek tartottak.

[28] A Pp. 181. § (1) bekezdése akként rendelkezik, ha az alperes az írásbeli ellenkérelem előterjesztését elmulasztja és beszámítást tartalmazó iratot sem terjeszt elő, vagy azt a bíróság visszautasítja, a bíróság hivatalból, tárgyaláson kívül, az alperest a vele közölt kereseti kérelemnek megfelelően bírósági meghagyással kötelezi, kivéve, ha az eljárás megszüntetésének van helye. E jogszabályi rendelkezés értelmében a keresettel szembeni írásbeli védekezés elmulasztásának jogkövetkezménye a bírósági meghagyás kibocsátása, amelyről a bíróság tárgyaláson kívül határoz. Ez azonban – a felperesek fellebbezési érvelésével ellentétben – nem azt jelenti, hogy bírósági meghagyás kibocsátására kizárólag tárgyaláson kívül kerülhet sor. A Pp. 181. § (1) bekezdésének ekként történő megfogalmazása ugyanis – eltérően a korábban hatályos polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 136. § (2) bekezdésében foglaltaktól – annak a lehetőségét biztosítja, hogy az írásbeli ellenkérelem és beszámítást tartalmazó irat hiányában tárgyalás kitűzése nélkül is kibocsátható a bírósági meghagyás. Előfordulhat ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság – akár hivatalból, akár a felperes hivatkozását követően – a perben valamely tárgyaláson észleli az írásbeli ellenkérelem olyan hiányosságát, amely annak hatálytalanságát és így a Pp. 181. § (1) bekezdésének alkalmazhatóságát eredményezi. Ebben az esetben sem mellőzhető a bírósági meghagyás kibocsátása, mivel – amennyiben a bírósági meghagyást jogszabály nem zárja ki – az írásbeli ellenkérelem hiányának a következménye, hogy a bíróság az alperest a vele közölt kereseti kérelemnek megfelelő bírósági meghagyással kötelezi. Az írásbeli ellenkérelem Pp. 179. § (1) bekezdésében szabályozott időben történő előterjesztése elmulasztásának orvoslására a Pp. 182. §-a – az e jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő – ellentmondással az alperesnek kifejezetten lehetőséget is biztosít, így ettől a jogosultságától az alperes nem fosztható meg, ha a bíróság később észleli az írásbeli ellenkérelem hatálytalanságát. Ezzel nem kap az alperes olyan jogot, amely egyébként nem illette volna meg. A bírósági meghagyás kibocsátásának kizárólag az képezi akadályát, ha utóbb az alperes a bírósági meghagyással szembeni ellentmondással egyidejűleg benyújtandó írásbeli ellenkérelmét hatályosan előterjeszti, mivel ebben az esetben a Pp. 182. § (3) bekezdésére figyelemmel a bírósági meghagyás hatályát vesztené.

[29] A bírósági meghagyás továbbá a Pp. 340. § a) pontja értelmében a határozat egyik fajtája, amellyel szemben külön jogorvoslatnak, ellentmondásnak (Pp. 182. §) van helye, mégpedig bármelyik peres fél részéről. A bírósági meghagyással kapcsolatos esetleges jogszabálysértések így az ellentmondással háríthatók el, amely következtében az eljárás során a későbbiekben – így az eljárást befejező határozatban – már nem vitatható a bírósági meghagyás kibocsátásának jogszerűsége, nem lehet úgy tekinteni, hogy ilyen nem történt meg az eljárás során.

[30] Mindezek alapján nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést vétett volna a bírósági meghagyás perfelvételi tárgyaláson történő kibocsátásával, és ezért nem merül fel a Pp. 203. § (2) bekezdésének alkalmazhatósága sem. Nem lehetett tehát úgy tekinteni, hogy az alperes a felperes tényállítását, jogállítást, illetve bizonyítékát nem vitatja, az ellenkérelme megalapozásához nem kíván, illetve nem tud tényállítást, jogállítást, kérelmet, bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt előterjeszteni. Az elsőfokú bíróságnak a bírósági meghagyás kibocsátását követően benyújtott ellentmondás és ellenkérelem benyújtását követően pedig a jogvitát az alperes írásbeli ellenkérelmének figyelembevételével kellett elbírálnia, és a vitatottság hiányára alapítottnak az alperes marasztalásának nem volt helye.

[31] Megjegyzi csupán az ítéltábla, ha az elektronikusan, az űrlap mellékleteként előterjesztett beadvány nem is felel meg esetlegesen a teljes bizonyító erejű magánokirat

követelményének, ezért nem minősíthető hatálytalannak. Az AVDH szolgáltatás 2025. október 31. napjáig olyan támogató szolgáltatással integráltan nyújtható, mint amilyen a SZÜF portálon elérhető iForm űrlapszolgáltatás, ezért az iForm űrlapok beküldés előtti AVDH hitelesítése kiterjed az ahhoz csatolt mellékletek hitelesítésére is, ebből következően az AVDH hitelesítéssel ellátott formanyomtatvány mellékleteként benyújtott beadvány önálló elektronikus aláírás nélkül is hiteles elektronikus okiratnak minősíthető (BDT2025. 4954.). Ezért az alperes írásbeli ellenkérelme ezen okból sem volt figyelmen kívül hagyható a perben, amely szintén kizárta a Pp. 203. § (2) bekezdésének alkalmazhatóságát.

[32] A felperesek fellebbezésükben sérelmezték azt is, hogy a jogi képviselőjük által adott helyettesítési meghatalmazás hatálytalannak tekintése miatt a perben nem tudtak nyilatkozatot tenni.

[33] Az elsőfokú bíróság a meghatalmazást azért találta hatálytalannak, mert az álláspontja szerint nem felelt meg a digitális szolgáltatásának egyes szabályairól szóló 2023. évi CIII. törvényben (a továbbiakban: Dáptv.) foglaltaknak és az elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó szabályoknak, azaz a Pp. 618. § (1) bekezdés b) pontja alapján. E jogszabályi rendelkezés a hatálytalanság jogkövetkezményét akkor engedi, ha az elektronikus úton kapcsolatot tartó beadványát ugyan elektronikus úton, de nem a Dáptv.-ben és végrehajtási rendeleteiben meghatározott módon terjeszti elő. A – kizárólag – a „Dáptv.-ben és végrehajtási rendeleteiben meghatározott mód” azt a folyamatot jelenti, amelyet ezeknek a jogszabályoknak a rendelkezései jelölnek ki a beadvány elektronikus úton a bírósághoz eljuttatására; ekként bár elektronikus úton, de nem a megfelelő módon történik a kapcsolattartás, ha az ügyvéd az elektronikus ügyintézés során nem a cégkaput használja vagy az elektronikus űrlap kitöltését nem az űrlapbenyújtás-támogatási szolgáltatás útján valósítja meg. Ezzel szemben sem a Dáptv., sem annak végrehajtási rendelete nem írja elő, hogy a beadványt teljes bizonyító erejű magánokiratként kell benyújtani; ezt a követelményt a Pp. 67. § (2) bekezdése fogalmazza meg, azaz a Pp. 618. §-a (1) bekezdése b) pontjának a kizárólag az ott meghatározott jogszabályi rendelkezésekben írt módjának a megszegése adhat alapot a meghatalmazás hatálytalannak minősítésére.

[34] Ha tehát a meghatalmazás nem felel meg a teljes bizonyító erejű magánokirat követelményének, az azt jelenti, hogy nem a Dáptv.-nek és végrehajtási rendeleteinek, hanem a Pp.-nek nem felel meg, a meghatalmazás ezért nem minősíthető hatálytalannak az elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó szabályok megszegése miatt, a Pp. 618. § (1) bekezdés b) pontja szerinti jogkövetkezmény nem alkalmazható (hasonlóan: BDT2025. 4954.).

[35] Ha a meghatalmazás nem minősül teljes bizonyító erejű magánokiratként, akkor Pp. 227. § (3) bekezdésének utolsó mondata alapján rövid határidővel a képviseleti jog szabályszerű igazolására kell felhívni, hiszen ennek a jogszabályhelynek a hiánypótlási kötelezettséget megalapozó rendelkezése akként szól, hogy „ha a képviseleti jog igazolása nem szabályszerű”. Csak az eredménytelen felhívást követően alkalmazható a meghatalmazás Pp. 227. § (5) bekezdésének második mondata szerinti jogkövetkezménye, azaz a megjelölt személy perbeli cselekményének hatálytalansága és a mulasztásra vonatkozó rendelkezések alkalmazása.

[36] Miután az elsőfokú bíróság a képviseleti jog szabályszerű igazolására – a meghatalmazás teljes bizonyító erejű formában való benyújtására, nyilatkozat hatálytalannak tekintése terhével – rövid határidővel nem hívta fel a felpereseket, így a Pp. 227. § (5) bekezdésének második mondatában meghatározott jogkövetkezményeket sem alkalmazhatta.

[37] Ilyen felhívás ugyanakkor nem is volt indokolt, mivel a csatolt írásbeli, a megbízott elfogadó nyilatkozatát is tartalmazó – eredetben papír alapon készült és digitalizált, azaz nem elektronikus okiratként rendelkezésre álló – meghatalmazás az ügyvédi

tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény 34. § (2) bekezdése értelmében teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül, amely esetében a jogi képviselő kötelezettsége a Pp. 611. § (1) bekezdése szerint annak digitalizálása és ilyen formában való csatolása a bírósági eljárásban.

[38] A helyettesítési meghatalmazás ezért – az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően – hatályos volt, azonban ez a felperesek fellebbezési érvelésével ellentétben nem eredményezte azt, hogy a felperesek a perben ne tudtak volna nyilatkozatot tenni. Ezt követően ugyanis az elsőfokú bíróság a bírósági meghagyással szembeni ellentmondást követően újabb perfelvételi tárgyalást tartott, amelyen a felperesek jogi képviselője megjelent, a nyilatkozatát részletesen előadta (P.20.083/2025/3. számú jegyzőkönyv 4. oldala az utolsó bekezdés kivételével és 5. oldal 8. és 9. bekezdés), és azt az elsőfokú bíróság nem tekintette hatálytalannak, nem hagyta figyelmen kívül. A felperesek jogi képviselője a perfelvétel lezárását megelőzően pedig, az erre történő figyelmeztetést követően azt adta elő, hogy további perfelvételi nyilatkozatot nem kíván tenni P.20.083/2025/3. számú jegyzőkönyv 5. oldal 13. bekezdés). A felpereseknek tehát lehetőségük volt a perfelvétel lezárását megelőzően a perbeli nyilatkozataikat megtenni, nem is jelölték meg a fellebbezésükben, hogy mit kívántak volna még előadni az elsőfokú eljárásban. Következésképpen a felpereseknek az eljárásbeli jogaik nem sérültek annak ellenére, hogy az a 2024. február 24-i tárgyaláson az elsőfokú bíróság hatálytalannak tekintette a helyettesítési meghatalmazást és e körben nem rendelt el hiánypótlást. Ezért az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki az elsőfokú bíróságnak az az eljárási szabálysértése, hogy a felperesek jogi képviselője által adott helyettesítési meghatalmazást egy tárgyalást illetően hatálytalannak tekintette.

[39] A felperesek pedig fellebbezésükben nem támadták az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy az alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn, így e körben a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú ítélet nem volt felülbíráható. A másodfokú eljárásban ezért irányadónak kellett tekinteni, hogy az alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn, amely a kereset alaptalanságát eredményezi.

[40] A kifejtetekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[41] A felperesek pervesztesek lettek, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése és 87. § (2) bekezdése alapján kötelesek megtéríteni az alperesnek a jogi képviselőjével kapcsolatban felmerült, a 17/2024.(XII.9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerinti – általános forgalmi adóval növelt – ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét.

[42] A felperesek személyes illetékmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték – amely felperesenként a személyenként önálló igényérvényesítésre figyelemmel külön-külön számítandó – a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2025. október 14.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró